

2. palkinto:

Gnil (suomeksi Mätä), Arseni Aksinovits 14 v.

Mätä

Elämme maailmassa, joka on kirjaimellisesti mätänemässä sekä sisältä että ulkoa. Planeettamme muuttuu päivä päivältä mustemmaksi, se mätänee, kauhea löyhkä ja visva nousee nopeasti suoraan ytimestä, mutta jostain syystä samassa maapallossa elävät nykyihmiset eivät kiinnitä siihen pienintäkään huomiota ja sietävät mätää. Mutta ei siinä vielä kaikki, vaan ihmiset huolineen ja tarpeineen levittävät sitä pirun mätää maan pinnalle. Kauanko kestää, että syntyy kahdenlaista mätää - luonnollista mätää, jota maa itse alkoi levittää, koska se oli kyllästynyt näihin ihmisiin, ja ihmisen pölyttämää mätää, jota ei ehkä edes ole olemassa.

Koulussa, jota me kaikki käymme, kaikki ihmiset ovat tulleet hulluiksi. Kaksi vuotta sitten kaikki näytti viihtyisämmältä ja rauhallisemmalta. Ja nyt on tultu tähän pisteeseen. Ihmiset eivät enää hengitä ilmaa, vaan monivärisiä, makealta tuoksuvia kaasuja, jotka saavat silmät pyörimään taivaaseen. Veren sijasta heidän suonissaan on heroiniä sekoitettuna alkoholiin – aikamoinen cocktaili, sanoisin! Koulussamme asiat ovat niin toivottomia, että kaikki opettajat ovat luovuttaneet ja polttavat nyt viinirypäleen makuisia piippuja käsi kädessä oppilaiden kanssa. Opettajat kiusaavat "epänormaaleja". Silti tuntuu siltä, että minä olen se jälkeenjäänyt typerys, joka ei ole saavuttanut mitään eikä tiedä, mitä hauskanpito on. Voi, miten hauskaa!

Istuin eräänä iltana koulun kerhossa syömässä chilipähkinöitä, kun yhtäkkiä kamala musiikki, josta teki mieli oksentaa, loppui kuin seinään ja tilan vallitsi kryptamainen hiljaisuus. Jotain on tapahtunut, ajattelin. Kukaan ei koskaan lopettaisi tuota "ihanaa" musiikkia niin äkkiä. Päätin siis siirtyä kohti uloskäyntiä ja aloin vetää saappaita jalkaan. Ja sitten joku huusi: "Takuhuoneessa on joku kuollut!!!". Tässä vaiheessa olin jo pannut saappaat jalkaan, ottanut laukkuni, vetänyt takin päälle ja rynnännyt ulos. Lumihuutaleet pyörivät, ja pakkaneen kihelmöi hieman nenääni ja poskeani. Puristin käteni yhteen ja hieroin niitä. Sen jälkeen kävelin klubirakennuksen ympäri ja katsoin takahuoneen ikkunasta (outoa, kukaan ei ollut sulkenut sitä...) ja se oli totta, harmaat seinät olivat viinipunaisten verivirtojen peitossa, ja lähellä seisoj poika (paikallinen diileri), joka piilotteli selkensä takana puukkoa, josta tippui nestettä. Samaa nestettä, joka oli seinillä. Poika yritti olla nauramatta. Lähistöllä diilerin tyttöystävä istui polvillaan ja nyhkytti. Hän aneli armoa ja rukoili, hänen kasvonsa olivat jo aivan punaiset, ja silmiin ilmestyi punaisia pisaroita. Poika virnisti yhä ilkeästi kierolla suullaan. Tyttö veti taskustaan jotain. Se oli terä. Hän alkoi viiltää käsiään sulavasti, mutta vähitellen hän teki sen nopeammin ja voimakkaammin. Toisessa kädessä oli jo syviä viiltohaavoja, ja sitten mies kääntyi ympäri ja työnsi kaksi ruiskua suoraan siihen kohtaan, jota hän oli leikannut ja sahannut niin huolellisesti. Tyttöparka kaatui lattialle ja nojasi läheiseen jakkaraan. Se riitti minulle. Minä poistuin. Oikeasti, tämä alkaa olla todella hullua! Lunta satoi koko ajan.

Toisena iltana päätin mennä paikalliseen kuppilaan syömään omenaviinereitä. Lunta satoi yhtäjaksoisesti jo kaksi viikkoa, ja olin yhä epätoivoisempi tässä elämässä. Opettajat eivät olleet reiluja ja alkoivat edesauttaa väkivaltaa, järjestivät puukkotappeluita oppilaiden välillä. Jos et kuulu mihinkään koulun ryhmittymään ja tulet sinne vain opiskelemaan, opettajat saattavat vain hakata sinua ruuskalla tai heitteillä sinua pikku kivillä. Jalkani ovat olleet aivan mustelmilla viime viikkojen jälkeen! Se ärsyttää minua todella paljon. Tuntuu, että tulen päivä päivältä hullummaksi ja että kohta en enää pysty menemään tähän helvetilliseen paikkaan. Joka aamu vietän vain sohvalta katsellen ikkunasta ulos, tuijottaen loputtomaan harmaaseen maisemaan. Sitten vain menen kouluun kuin zombi syömättä tai pesemättä kasvojani. Kävelen ja lasken jokaisen askeleen ja kävelen vain loputtomasti, kunnes näen koulun mustat ääriiviivat kulman takana. Ja sitten muistan, miten vaikeaa on olla siellä, ilman ystäviä, ilman seuraa. Ja kuinka joudun katsomaan, kuinka opettajat ja oppilaat muuttuvat yhä aggressiivisemmiksi.

Niinpä tuona erityisen kylmänä päivänä kävelin kauppaan. Potkin matkalla lunta ja tutkin jokaisen pimeän nurkan. Kaupan neonkyltti näkyi jo, kun yhtäkkiä kuulin nurkan takaa "Hei hullu". Hiki nousi otsalle, käteni alkoivat täristä kuin koskaan ennen. Yritin kävellä ohi, kun minua potkaistiin takaapäin ja kaaduin maahan. Paljaat käteni uppoutuivat lumen alle ja tunsin sormissani kylmän hiekan. Silmiini nousi kyyneleitä. "Luuletko olevasi hyvis?" ääni kysyi. Katsoin ylös, mutta en nähnyt kuka puhui. Oli pimeä yö, eikä katulamppu takanani auttanut paljon. Jokin kimalteli katulampun valossa. "Veitsi!" ajattelin, ja olin oikeassa. Siitä ei voinut erehtyä, sillä näen koulussa veitsiä joka päivä.

Yhtäkkiä toinenkin hahmo ilmestyi paikalle. "Mitä täällä tapahtuu?" Tunnistin äänen. Se oli koulupsykologi, joka auttoi minua kaikissa ongelmassani. Lumi narisi heidän jalkojensa alla, enkä tuntenut enää käsiäni. Näin, kun psykologi otti veitsen pois toisen pojan kädestä ja lähestyvän minua. Tuhat ajatusta lensi kerralla päässäni. "Älä huoli", psykologi aloitti, "pian yksi mätä tapaa toisensa, eikä meidän tarvitse enää huolehtia mistään muusta." Ennen kuin ehdin kelata nuo sanat, psykologi ryntäsi eteenpäin ja iski minua suoraan vatsaan. Kaikki pimeni.

Olin loputtomassa mustassa sfäärissä, enkä nähnyt mitään. En pystynyt liikkumaan, mutta tuntui kuin olisin ollut jossakin suuressa, hengittävässä massassa, josta lähti outoja värähtelyjä. Yhtäkkiä tunsin, että minua vedetään useaan suuntaan yhtä aikaa. "Sinä olet mätää, me olemme mätää. Me kaikki olemme mädäntyneitä, me eroamme muusta yhteiskunnasta, ja nyt olemme täällä kaikki yhdessä. Meitä on nyt tarpeeksi, me kohtaamme pian toisen mädän ja lopetamme tämän."

Soljuva ääni muuttui kuorolauluksi, "olemme mätää" kaikui vielä pitkään.

Me kaikki olemme mätää, ja me olemme mädäntyneitä...